

۱۶۳- در تضرع و اظهار خضوع و فروتنی به پیشگاه خداوند ﷻ

دعای پنجاه و یک صحیفه سجادیه کامله

إِلَهِي أَحْمَدُكَ وَأَنْتَ لِلْحَمْدِ أَهْلٌ عَلَى حُسْنِ صَنِيعِكَ إِلَيَّ، وَسُبُوغِ نِعْمَائِكَ عَلَيَّ، وَجَزِيلِ عَطَائِكَ عِنْدِي، وَعَلَى مَا فَضَّلْتَنِي مِنْ رَحْمَتِكَ، وَأَسْبَغْتَ عَلَيَّ مِنْ نِعْمَتِكَ، فَقَدْ اصْطَنَعْتَ عِنْدِي مَا يَعْجِزُ عَنْهُ شُكْرِي.

خدای من تو را سپاس می گزارم و تو شایسته سپاسی. سپاس در برابر احسان نیکویت به من و فراوانی نعمت هایت بر من و عطای بزرگت نزد من. سپاس بر رحمتت که به سبب آن مرا برتری بخشیدی و بر نعمتت که بر من سرشار و فراوان فرمودی؛ به اندازه ای به من خوبی کردی که سپاس و شکر از آن وامانده و ناتوان است.

وَكُوْ لَا إِحْسَانِكَ إِلَيَّ، وَسُبُوغِ نِعْمَائِكَ عَلَيَّ، مَا بَلَغْتَ إِحْرَارَ حَظِّي، وَلَا إِصْلَاحَ نَفْسِي، وَلَكِنَّكَ ابْتَدَأْتَنِي بِالْإِحْسَانِ، وَرَزَقْتَنِي فِي أُمُورِي كُلِّهَا الْكِفَايَةَ، وَصَرَفْتَ عَنِّي جَهْدَ الْبَلَاءِ، وَمَنْعْتَ مِنِّي مَحْذُورَ الْقَضَاءِ.

و اگر احسانت نسبت به من نبود و نعمت های سرشارت در سرزمین زندگی من نمی ریخت، نمی توانستم نصیب خود را از آن به دست آورم و وجودم را اصلاح کنم. این تو بودی که بی مقدمه، احسانت را نسبت به من آغاز کردی و کفایت و بی نیازی در تمام کارهایم را روزی من کردی و رنج و زحمت بلا را از من گرداندی و قضای دهشت را از من منع کردی.

إِلَهِي فَكَمْ مِنْ بَلَاءٍ جَاهِدٍ قَدْ صَرَفْتَ عَنِّي، وَكَمْ مِنْ نِعْمَةٍ سَابِغَةٍ أَقْرَرْتَ بِهَا عَيْنِي، وَكَمْ مِنْ صَنِيعَةٍ كَرِيمَةٍ لَكَ عِنْدِي. أَنْتَ الَّذِي أَجَبْتَ عِنْدَ الْإِضْطِرَارِ دَعْوَتِي، وَأَقَلْتَ عِنْدَ الْعِثَارِ زَلَّتِي، وَأَخَذْتَ لِي مِنَ الْأَعْدَاءِ بِظُلَامَتِي.

خدای من، چه بسیار بلاهای جانکاه که از من گرداندی و چه بسیار نعمت فراوانی که دیده ام را به آن روشن ساختی و چه بسیار خوبی های ارجمندی که از ناحیه تو نزد من است! تویی که به وقت ناچاری و درماندگی، دعایم را اجابت کردی؛ و به وقت افتادن در مهلکه گناه، از لغزشم گذشتی؛ و حقوق مرا که دشمنان به زور و ستم از من ربوده بودند، بازستاندی.

إِلَهِي مَا وَجَدْتُكَ بَخِيلًا حِينَ سَأَلْتُكَ، وَلَا مُنْقَبِضًا حِينَ أَرَدْتُكَ، بَلْ وَجَدْتُكَ لِدُعَائِي سَامِعًا، وَلِمَطَالِبِي مُعْطِيًا، وَوَجَدْتُ نِعْمَاكَ عَلَيَّ سَابِغَةً فِي كُلِّ شَأْنٍ مِنْ شَأْنِي، وَ كُلِّ زَمَانٍ مِنْ زَمَانِي. فَأَنْتَ عِنْدِي مَحْمُودٌ، وَصَنِيعُكَ لَدَيَّ مَبْرُورٌ، وَتَحْمَدُكَ نَفْسِي وَلِسَانِي وَعَقْلِي حَمْدًا يَبْلُغُ الْوَفَاءَ وَحَقِيقَةَ الشُّكْرِ، حَمْدًا يَكُونُ مَبْلَغَ رِضَاكَ عَنِّي، فَجَنِّبْنِي مِنْ سَخَطِكَ.

خدای من! هنگامی که در پیشگاهت به گدایی برخاستم، تو را بخیل نیافتم؛ و زمانی که آهنگ تو کردم، منقبض و گرفته‌ات ندیدم؛ بلکه تو را شنونده دعایم و عطاکننده خواسته‌هایم یافتم؛ و نعمت‌هایت را در هر حالی از حالاتم و هر زمانی از زمان‌هایم، بر خود سرشار و کامل مشاهده کردم. تو نزد من ستوده‌ای؛ و خوبی‌ات نزد من، مورد سپاس و شکر است. جان و زبان و عقل من تو را می‌ستایند؛ ستایشی که بر عرصه کمال و حقیقت شکر برسد؛ ستایشی که در قلّه نهایت خشنودی تو از من باشد؛ پس مرا از خشم نجات ده.

يَا كَهْفِي حِينَ تُعَيِّنِي الْمَذَاهِبُ وَيَا مُقِيلِي عَثْرَتِي، فَلَوْ لَا سَتْرَكَ عَوْرَتِي لَكُنْتُ مِنَ الْمَفْضُوحِينَ، وَيَا مُوَيِّدِي بِالنَّصْرِ فَلَوْ لَانْصُرَكَ إِيَّايَ لَكُنْتُ مِنَ الْمَغْلُوبِينَ، وَيَا مَنْ وَضَعْتَ لَهُ الْمُلُوكَ نِيرَ الْمَذَلَّةِ عَلَى أَعْنَاقِهَا فَهَمُّ مِنْ سَطَوَاتِهِ خَائِفُونَ، وَيَا أَهْلَ التَّقْوَى، وَيَا مَنْ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى. أَسْأَلُكَ أَنْ تَعْفُو عَنِّي، وَتَغْفِرَ لِي، فَلَسْتُ بَرِيئًا فَأَعْتَذِرُ، وَلَا بِذِي قُوَّةٍ فَأَنْتَصِرَ، وَلَا مَفَرٍّ لِي فَأَفِرَّ،

ای پناه من در زمانی که راه‌های گوناگون و بی‌ربط مرا خسته می‌کند و به زحمت می‌اندازد. ای گذشت‌کننده از لغزش‌هایم؛ اگر عیب‌پوشی تو نبود، از رسواشدگان بودم؛ ای توانایی دهنده من به نصرت و یاری، اگر یاری تو نبود از شکست‌خورده‌گان بودم. ای که پادشاهان یوغ ذلت و خواری را در پیشگاهش به گردن نهاده‌اند و از عذاب‌ها و عقاب‌هایش ترسانند! ای شایسته تقوا! ای که نام‌های نیکو برای اوست! از تو می‌خواهم که از من بگذری و مرا بیامری؛ بی‌گناه نیستم تا معذور باشم؛ نیرومند نیستم تا پیروزی به دست آورم؛ گریزگاهی ندارم تا بگیریم،

وَأَسْتَقِيلُكَ عَثْرَاتِي، وَأَتَنْصِلُ إِلَيْكَ مِنْ ذُنُوبِي الَّتِي قَدْ أَوْبَقْتَنِي وَأَحَاطَتْ بِي فَأَهْلَكْتَنِي، مِنْهَا فَرَرْتُ إِلَيْكَ رَبِّ تَائِبًا قَتْبُ عَلَيَّ، مُتَعَوِّذًا فَأَعِزَّنِي، مُسْتَجِيرًا فَلَا تَخْذَلْنِي، سَائِلًا فَلَا تَحْرِمْنِي، مُعْتَصِمًا فَلَا تُسَلِّمْنِي، دَاعِيًا فَلَا تُرَدِّنِي خَائِبًا. دَعَوْتُكَ يَا رَبِّ مِسْكِينًا مُسْتَكِينًا، مُشْفِقًا خَائِفًا، وَجِلًّا فَقِيرًا، مُضْطَرًّا إِلَيْكَ،

گذشت از لغزش‌هایم را از تو می‌خواهم؛ از گناہانی که مرا به ذلت و خواری نشانده و سراپایم را گرفته و به عرصه هلاکت در آورده، بیزاری می‌جویم. پروردگارم! از تمام گناہانم در حال توبه و انابه به جانب تو گریختم؛ پس توبه‌ام را بپذیر. پناهنده‌ام! پناهم ده. امان می‌خواهم، واگذارم نکن. گدایم، محروم مفرما. دست به دامانم، رهایم مکن. خواهنده‌ام، نومیدم برمگردان. ای پروردگارم! در حالی که مسکین، درمانده، هراسناک، بیمناک، ترسناک، تهیدست و مضطر به درگاه توام؛ تو را می‌خوانم.

أَشْكُو إِلَيْكَ يَا إِلَهِي صَعَفَ نَفْسِي عَنِ الْمَسَارَعَةِ فِيمَا وَعَدْتَهُ أَوْلِيَاءَكَ، وَالْمُجَانِبَةَ عَمَّا حَذَرْتَهُ أَعْدَاءَكَ، وَكَثْرَةَ هُمُومِي
وَوَسْوَسَةَ نَفْسِي. إِلَهِي لَمْ تَفْضَحْنِي بِسَرِيرَتِي، وَلَمْ تُهْلِكْنِي بِجَرِيرَتِي، أَدْعُوكَ فَتَجِيبْنِي وَإِنْ كُنْتُ بَطِينًا حِينَ
تَدْعُونِي، وَأَسْأَلُكَ كُلَّمَا شِئْتُ مِنْ حَوَائِجِي، وَحَيْثُ مَا كُنْتُ وَضَعْتُ عِنْدَكَ سِرِّي، فَلَا أَدْعُو سِوَاكَ، وَلَا أَرْجُو غَيْرَكَ،

ای خدای من! از ناتوانی وجودم، نمی توانم نسبت به آنچه به دوستانت وعده دادی شتاب ورزم؛ و از آنچه دشمنانت را از آن بر حذر داشتی، دوری کنم؛ و از اندوه زیادم و وسوسه نفسم، به تو شکایت می کنم. خدای من! به خاطر زشتی باطنم رسوایم مکن و به گناهم هلاکم مساز. تو را می خوانم و تو مرا اجابت می کنی؛ گر چه هنگامی که تو مرا می خوانی، در اجابتت کندی می کنم. هر حاجتی که دارم، از تو می طلبم؛ و هر کجا و در هر موقعیتی که باشم، رازم را به تو می سپارم. غیر تو کسی را نمی خوانم و به احدی جز تو امید ندارم.

بَيْتِكَ لَبَّيْكَ، تَسْمَعُ مِنْ شَكَا إِلَيْكَ، وَتَلْقَى مَنْ تَوَكَّلَ عَلَيْكَ، وَتَخْلُصُ مِنَ اعْتَصَمَ بِكَ، وَتَفْرُجُ عَمَّنْ لَأَذِ بِكَ. إِلَهِي فَلَا
تَحْرِمْنِي خَيْرَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَى لِقَلَّةِ شُكْرِي، وَاعْفِرْ لِي مَا تَعَلَّمُ مِنْ ذُنُوبِي، إِنَّ تَعَدَّبَ فَأَنَا الظَّالِمُ الْمُفْرَطُ الْمُضَيِّعُ
الْأَثْمِ الْمُقْصِرُ الْمُضْجِعُ الْمُغْفَلُ حَظَّ نَفْسِي، وَإِنْ تَغْفِرْ فَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ.

گوش به فرمان توام؛ گوش به فرمان توام؛ شکایت کسی را که به درگاهت شکایت کند می شنوی؛ و به آن که به حضرتت اعتماد کند، رو می کنی؛ و هر که به دامان رحمتت در آویزد، از ناراحتی و رنج رهایی اش می دهی؛ و هر که به تو پناه آورد، غم و اندوهش را بر طرف می کنی. خدای من! به خاطر کمی سپاسگزاری ام، از خیر آخرت و دنیا محرومم مکن؛ و گناهانی که از من خبر داری، بیامرزم. اگر مرا عذاب کنی، من همان ستمکار، برباد دهنده، تباه کننده، گناهکار، کوتاهی کننده، سست رأی و ساده لوح و کودن نسبت به نصیب و بهره خویشم؛ و اگر مرا بیامرزی، تو مهربان ترین مهربانانی!